

VĚTRNÍK

Vydává MěstNV ve Vysokém n. Jizerou s aktivem KP

Větrník - ročník VIII. - č. 12

Vysoké nad Jizerou 17. prosince 1975

Veselé vánoční svátky a nový rok 1976

Přišel jsem k vám na koladu, dejte koláčů,
ještě jsem ty hody nejed, div že nepláču.
Má milá hospodyně, vejděte jen do síně,
jak se na mě podíváte, koláčů dáte.

Někdo mně dá jeden koláč, někdo třebas dva,
ó, má milá hospodyně, ach to je bída.
Dočkám-li já vánoce v nastávajícím roce,
budu já je také péci, ať je to jak chce.

/ Z krkonošských vánočních koled/.

80 let založení hudebního souboru města Vysokého nad Jizerou.

Je tomu téměř 80 let od chvíle, kdy byl založen hudební soubor města Vysokého nad Jizerou. Popud k tomuto založení dala Stolová společnost v restauraci "Na staré poště", a podporován byl Karlem Schröttem, který měl vyhládnutého vedoucího dirigenta v osobě Václava Hubičky, tehdy soudního sluhy ve Vysokém nad Jizerou. Tento nadšený muzikant přišel rovnou od vojenské hudby z Josefova. Myšlenka založit hudební soubor se proměnila ve skutek. Nakoupeny byly různé větší nástroje, pulty, noty, na něž přispěli jednotliví členové společnosti a dokonce i obecní zastupitelstvo. Václav Hubička byl požádán, aby se ujal vytvoření a sestavení hudebního tělesa. Velmi rád tento návrh přijal. Soudní budovou se od té doby, po zaměstnání, ozývaly všelijaké tóny, zvláště pak v sueteru, kde si V. Hubička cvičil nové hráče. V té době učil se u tohoto hudebníka též

Jaroslav Skrbek, později známý akademický malíř.

Po pilném zkoušení představila se pak hudba před vysockým obecnstvem. Hudební soubor ve Vysokém nad Jizerou měl první velký proměnný koncert v r. 1901. Měl velký úspěch a příští neděli byl opakován.

Největší radost z úspěchu měl sám starosta města Karel Schrötr, neboť jeho krásná myšlenka a touha se uskutečnila, hudba vysocká se tak stává jedinečnou v dalekém okolí a není slavností a zábav, kam by nebyla pozvána a požádána o účinkování.

R. 1903 odchází Václav Hubička na nové působiště. Ještě téhož roku přichází do Vysokého nový soudní sluha Jan Plíšek, šikovatel rakouské vojenské hudby, výborný hudebník. Je tedy požádán Karlem Schrötrem, aby se ujal osiřelé hudby. Jan Plíšek nabídku přijal a stal se tak dirigentem hudebního souboru, který v té době měl 28 členů. Jako voják byl zvyklý na tvrdou vojenskou disciplínu a to se mnohým členům nelíbilo, dokonce na tomto základě ocitla se hudba asi na jeden rok bez vedení. Později se ujal vedení Oldřich Ďoubalík a vedl hudbu do konce roku 1905, kdy se k vedení vrací Jan Plíšek. 22. července téhož roku hraje dechová hudba na hasičské slavnosti ve Trčici, kde se poprvé ukáže ve stejnokrojích - šedých kalhotách, modré blůze s čamarou, se stojatým límečkem, na němž byly dvě lyry, na hlavě čepice se znakem města Vysokého.

Do I. světové války odchází mnoho hudebníků a hudba se rozchází. Po neveselém přečkání přichází r. 1918. Osвобоzení je tedy slaveno opět za zvuku muziky, kterou stále vede Jan Plíšek, který velmi těžko dává hráče dohromady. Ale r. 1920 odchází z Vysokého, neboť je přeložen. Po jeho odchodu se ujímá vedení člen souboru Oldřich Ďoubalík, který už předtím Jana Plíška zastupoval. Oldřich Ďoubalík, městský tajemník, byl duší i tělem muzikant. Mimo funkci kapelníka byl téměř 25 let sborním souboru Krakonoš. Za jeho působení se hrála Bludkova opera "V studni", kterou sám řídil. Velice se přičinil o veliký úspěch slavné hry "Cesta kolem světa", k níž připravil scénickou hudbu. I ve funkci kapelníka byl neúnavný a vytrvalý. Hudba v této době čítá téměř 40 členů a musí se moc činit, neboť začínají konkurovat hudby ze Zlaté Olešnice, z Jablonce nad Jizerou i z Roprachtic. Ve Vysokém je založen další hudební soubor z mladých hudebníků, který vedl Prokop Hásek a který účinkuje na ochotnických večírkách a představeních. Bohužel, tento soubor nemá dlouhého trvání pro neustálé střídání mladých hudebníků.

V r. 1920 vstupuje vysocká hudba do celostátního odborového sdružení hudebníků v republice Československé. V roce 1930 ztrácí hudba svého kapelníka Oldřicha Ďoubalíka a do čela souboru se postavil Jindřich Hladík ze Trčice, který však již o rok později vedení souboru vzdává. A tak se na začátku r. 1932 ujímá vedení vysocké kapely Miloslav Vodseďálek. První koncert pod jeho vedením byl na prvního máje téhož roku na náměstí a měl veliký úspěch. A tak se stále pilně zkoušelo a až do doby okupace účinkoval soubor při operetách a divadlech a v r. 1937 vyhrávala vysocká kapela dokonce v Praze při sjezdu Rudého dorostu. Mimo jiné vzpomíná Miloslav Vodseďálek: "Jaký to byl dojem, je těžko vyspat, když jsme vykročili od Muzea přes Václavské náměstí, veškerý provoz byl zastaven a všude stály jen valíry mávajících rukou, šátků a slyšet hlučné volání. Dokonce se ozvala z davu pobídka: 'Vysockáci hrajte! To nás nějaký krajan poznal. Hrdě jsme si vykračovali a hráli až dlažba brněla. V jiné ulici nás vítala skutečně parta krajanů, kteří nás velmi srdečně zdravili. Na tyto dojmy nelze nikdy zapomenout, už nikdy se nevrátí a neprožijí více.'"

Po roce 1938 nastává smutná doba ve všem, i v muzice. Začíná druhá světová válka - okupace. Sem tam doprovází kapela některého zemřelého na jeho poslední cestě a jiná účinkování nejsou povolena. Je to těžká a smutná doba. Konečně přichází květen roku 1945. V den našeho osvobození našeho městečka vítá vysocká kapela první projíždějící pluky sovětské armády. Sovětští vojáci si přejí zahrát kozáčka, bohužel, tohoto ještě v té době naše hudba nezná.

Po válce dochází k veliké reorganizaci v hudebních souborech. I vysocká hudba se pak zúčastňuje několika soutěží, kde i v silné konkurenci se jí dostává vždy dobrého zařazení. Přes velkou snahu starších muzikantů, řady hudebníků řídí. Mládež dává přednost motorismu, sem tam i sportu, poslouchá televizi, stává se konzumentem kultury, ale moc málo ji produkuje. Mládež si volí zájmy bez závazků. Přesto na závěr svých velmi krásných a obsažných vzpomínek říká Miloslav Vodseďálek: "A přece myslím, že muzikantská tradice našeho města a kraje nás zavazuje, abychom sledovali tuto stránku našeho kulturního života ve Vysokém a uvažovali o tom, aby se u nás ve Vysokém nad Jizerou zase zpívalo a muzicírovalo."

Velice bohaté a podrobné jsou vzpomínky nynějšího kapelníka Miloslava Vodseďálka. Jsou napsány citlivou rukou velikého milovníka hudby. Zbývá tedy poděkovat mu za jeho mnohaletou práci, poděkovat nejen za lásku k hudbě, ale i za vlastenecké nadšení, popřát mu hodně zdraví, životního elánu a všem muzikantům, kteří pod jeho vedením hrají, popřát ještě dlouhá léta plodné práce.

Zahraj nám muziko, zahraj nám tuš!
80 let je tomu už,
co sešli se lidé, kteří hudbu rádi měli,
kteří ji lidem rozdávat chtěli.
A přišly bolesti, a přišly války,
i muzikanti odcházeli do veliké dálky,
aby se vrátili, aby se smáli,
aby zas z vesela doma zahráli.
Pak mnoho radostných chvil spolu prožijí.
Mnozí z těch vlastenců dnešku už nežijí.
Přesto všem patří náš veliký dík.
Za pili, za práci, za lásku k muzice,
za to vám děkujem, děkujem nejvíce.
Snad hudba vysocká dál bude hrát,

vždyť mnohý z těch mladých má hudbu rád.
Tak přejem hudbě té ať se jí daří,
teď mladí musí hrát, nejen ti staří.
Tak zahraj kapelo, zahraj nám polku!
Představ si v kole veselou holku,
která se raduje, v kole se točí,
představ si, kapelo, ty šťastné oči!
Zahraj a zazpívej, zajásej s námi!
Sešli se příznivci, sešli se známí,
aby vám popřáli dobrého dechu!
Aby vám popřáli dobrého zdraví,
dnes se tu veliké výročí slaví!
Tak zahraj, kapelo, zahraj nám z vesela,
tak jako hrávala vysocká kapela!

Ze vzpomínek kapelníka Miloslava Vodseďálka připravila pro slavnostní koncert
30. listopadu 1975 v Krakonoši Slávka Hubačíková.

V á n o c e n a h o r á c h .

Ze vzpomínek prof. Jaroslava Skrbka, ak. mal.

Vánoční svátky u nás v Podkrkonoší jsou z celého roku nejkrásnější dny, Příroda sama dodává jim něžného kouzla. Zasněžené stráně s chalupami jako v pohádce zakletými, mlčenlivé temné lesy pod bělostným hřebenem krkonošským, hluboká údolí, svažující se k Jizere, na čas usnuly, aby se opět posilnily na nový život za úsvitu jarního slunce. Velebné panorama krkonošských hor se přiodělo novou bílou krásou, jež tvoří půvabný rámeček vánočnímu kouzlu, na něž jsme se vždy již jako děti tolik těšily od prvního sněhového poprašku. Ve škole bývalo před vánočními teploučkami přišla-li vánice a muselo se tam za šera, vzala mne maminka na záda, já se jí chytil rukama kolem krku, s čepicí přetaženou až přes oči a uši, takže s maminčinou pomocí jsme se dostal závějemí do nedařlé školy mezi spolužáky.

Pečení vánoček patřilo vždy do předvánoční radosti. Byla to hotová slavnost, když je maminka nosila vonící na prkně od souseda pekaře domů. I večery před štědrým dnem byly již prosyceny kouzlem, které naplňovalo vnímavou dětskou duši. Vycházel jsem před domek a poslouchal ponocného, který troubil každou noční hodinu. Venku mrzlo, hvězdy překrásně svítily, a já přemýšlel, co asi dostanu pod stromček. Večer před štědrým dnem jsme napsal psaníčko s přáním o nadílku, zalepil a na radu maminčinu položil na okno. Vždy k mé radosti bylo psaníčko ráno pryč. Vrcholem štěstí byla nadílka se stromčkem. V každém domku - i v té nejprostší chaloupce svítí o štědrém večeru stromček, kolem něhož jsou doma ti nejdražší, aby se sešli zdaleka alespoň jednou v roce v rodinném kruhu. Mír vládne venku v přírodě i uvnitř každé horské chaloupky. Na vánoce jsme se těšili domů i jako studenti. Po skončení školy jsme se odpoledne vypravili z jičínských středních škol s uzlíčky v ruce pěšky po silnici domů. Já chodil do Libštátu, odkud jsem se svezl stanicí do Semil a pak opět vzhůru ještě čtyři hodiny ve sněhu do Vysokého, kam jsem přišel po půlnoci. Byla to trampota, ale byl jsem doma.

S rozmachem a rozšířením lyžařství se vánoce ještě více zkrášlily. Lyžař je opravdu pánem hor, nic mu nepřekáží v cestě a může plně vychutnat všecku tu krásu zimních hor. Děti od těch nejmenších se cvičí kolem domků, závodí ve skoku na improvizovaném malém můstku ze sněhu. Všichni užívají radostné vánočních prázdnin. Překvapí-li sněhová vánice, tu se doma pilně čte u teplých kamen, nebo pobeseduje s návštěvníky sousedy.

Na vánoční prázdniny se pilně připravují ochotníci, neboť divadlo má u nás nejstarší tradici. Nedovedu si ani sám představit doma vánoce bez této ušlechtilé snahy. Svou pilnou rukou i srdcem zkrášluji a oduševňuji nám ten drahý horský podkrkonošský kraj, ne něž se o vánocích tolik těšíme.

/ archiv muzea/

Nastaly vánoční svátky, dejte koledy.
Koledníci chodějí, o koladu prosejí,
těm, kdo dá štědře koledy pěkně zpívají.
Jeden stojí u okýnka, druhý u síně
a já malý koladníček, skočím mezi ně.
A zrovna do sednice, abych dostal nejvíce,
pár grošičku z vaší kapsy do mé koutnice.

/Z krkonošských vánočních koled/

Koledníci jdou, bačky na nohou
zvěstovat jsem lidem všem
s poselstvím k vám jsem
lásku mějte svou už nad kolébku
k dětem se smích přitulí a pláč se překulí.
Koledníci jdou, bačky na nohou

/ Vysocká koleda umělá 1971/

Listonošská vánoční.

Kdysi dávno, kdy ještě na horách v chaloupkách nebylo elektrické světlo, bývala i ve dne v síni tma a tak se často přihodilo ledacos. Každá hospodyně mívala plné ruce práce s pečením koláčů a štědrounic a velkým úklidem celé chalupy. Drhla kartáčem podlahu ve světnici a pak na síni, aby byla na štědrý den brzy hotova a mohla se věnovat přípravě štědrovečerní večeře. Tetka Holubcova z Poniklé zrovna klečela na posledním kousku v síni. Venku bylo plno sněhu a teta slyší velké odupování. Otevrou se dveře a vchází listonoš. Hned spustí: "Inu, teta, nesu vám peníze, všechno nechte, mám ještě cestu dalekou, pojdte podepisovat!" "Ale, hochu zlatej", povídá teta" očistí si pořádně nohy a jde do světnice, hned přijdu, jen tenhle kousek domejzu." Listonoš cítí pěknou vůni, čistí si boty a jde do světnice. Hospodyně za chvíli pospíchá za ním. Koukne na podlahu a pochopit nemůže. "Človče listonošská, v čems to šámal, podívej na ty tápy po celý sešnici!?" "Inu, teta", diví se listonoš, "dyť sem si pucoval boty, div že jsme si podrážky neprodřel." Tu se teta chytí za hlavu: "Vždyť sis splet rohožku s povídkovým koláčem, který jsem si dala do síně vychladnout!" "Á, proto to šlo tak ztěžka pucovat", povzdechl si listonoš. Nemívali to dříve lidé lehké živobytí. Takový vánoční koláč, to byl skoro majetek a pro hospodyněi takhle příhoda byla uplná pohroma. Všechno měli naši předkové těžší, ale přesto se měli rádi.

A. Zemanová

Vánoce Sternádkova mládí.

Soused Sternádek sedí u rozpálených nasejpaček, přikládá roští, kterým na podzim obložil chalupu, venku mrzne jen to praští a jeho přítel Farskej, který "přišel po-bejt", poslouchá jeho meditaci: "Tak spomínám, dyš tudle za pár dnu budou zase ty vánoce a dyš vidím jakej to je ohromnej rozdíl proti našemu mládí, tak se to čloujeku nechce ani věřit. Krámy sou plný všech možnejch pochoutek vo kerejch se nám nihdá nez-dálo a když tak mudruju, musím chtěj nechtěj potverdit, že voni tý naše vánoce taky nebyly tak špatný, ale voni byly takový náky vopraudu iný. Nákej ten smerček se dycky ukrad v cizím háji. Nebožka máma napekla zázvorky, takový tvrdý a blejskavý, zabali-lo se pár vořechů do staniolu, pověsilo se pár jabčičstát, náká ta svíčka a stromek byl hotovej a překrásnej, že sme na něm mohli voči nechať. Toť se ví, že ho máma hned vy-táhla ke stropu, abysme na něj nedošáhli a nesnědli zázvorky do štědrého dne. A to ho pověsila tak vysoko, že sme na něj koukali až nás za kerkem bolalo. A teperve na štědrej večír zase stromek na chvíli stáhla vod stropu, nechala ho tři dni dále a pak se už ani nemusel vočasávat, protože tam nic nebylo, jen pelno jehličí. Táta ten před veče-řej rozvítíl volejouku u jesliček, aby bylo vidět daráky, postáhnul knot u petrolejo-vý lampy, takže svítily jen jesličky. A to už byla tá pravá vánoční nálada. Bylo cej-tit hubník a houbová poliuka, potom byl čaj s krapátkem punče, pak dostal ještě kaž-dej kus štědrounice, kerejch bylo napečená plná truhla, aby vydéržaly až do Hromnic. A po večeri se rozdávaly dárky. Nebyly to žádný hračky, ale samý potřebný věci koupe-ný už vo vysokým jarmarku a tak sem dostával pravidelné bačkory na knoflíky od Bar-tonička nebo iných bačkorářů, taky sem dostal triko a punčochy, kerý pletla máma tajně, aby to každej v rodině viďal, potom byly vořechy a jabka a bylo po štědrým dnu. Tak tedy žádnéj kaper jako tejdě, jediné někdy byl štokfiš, kerej se musel řezat pilkou a šternáct dni močit a překrutně smerdal. Víš štokfiš, byl sušená treska vod kupce Nečáaska. Kapra prej měl vysokej souce, notář, doktor a pár těch zámožnějších lidí. Já viďal kapra jen ve školním slabikáři namalovanýho vod Alše. Taky někdy přišel ná-kej ten koledník a hlauně pónocej chodil a troubil po vobci celou noc, ale bejval vobyčejně už pořádně nachmelenej a jeden rok místo dvanáct troubil deset a měl z to-ho pak celej rok vodu. Naš máma tá dostala vod táty každej rok zástěru z jarmarku a von zase vod mámy novou fajfku a pár pakličku tabáku. A taky táta ještě dostal li-ter rumu a ten mu musel vyderžat až do Silvestra. A takle jesli zpomínáš to vypadalo před sedundesáti roky. Druhej den byl králík, na Štěpána slepice, taká mercha kerá už nesnášela, kerá se musela pocalu celej den vařit. A pak už zas ve všední dny by-lo kyselo, sejkory, bramboráky. Až na Silvestra udála máma bramborovej salát s hermi-kem teda jako se slanečkem, cibulej a špekem a potom sme se mohli utlouct a upít.

Farskej trpělivě poslouchal souseda a dodal: "U nás to bylo zrouna takový, jenže sme museli čekat na tátu až přide z Poniklého z fabriky celej uternácenej, ale k veče-ři byl eště taky jahelník, na stromku visely perničky ze syrupu s takovou bílou poli-túrou a bylo kafe s vánočkou. A to se u nás ten den nepřislazovalo pašovaným cukeri-nem, ale sladilo se jen cukrem. Taky stromek u stropu, jako dárek náky to triko, nebo

palčáky a bačkory. Sternáče, která poslouchala klábosení obou strejců, povídá: "Stejně sme měli proti dnešku docela jinačí vánoce a já si na ně jako dříve stejně tuze zaspomínám. Ale dneska? Dyš čloujek vidí ten blahobyt, plný stoly dobrot, kapry, klobásy, husy a zajíce a ty dárky, kerý naše holka dává dětem, tak se nemůžu na to vynadívat. A voni nám ty mladí nevěřej a eště sou nespokojení a myslej si, že si něco vymejšíme. Holt se nám tejdě žije líp, není nouze vo jídlo a máme se dobře".

Sternádek prohodil: "Víš mámo, to máš praudu praudoucí, máme se kale, letos bude kaper smažený, bude husa, bude zajíc, kerej nemá ani brůček, protože ho ten pytlák Pohořalej chytil stejně do voka a ten hubník holka máme tejdě každej rok menší, jíme to jen z tradice, protože máme zmlsaný huby. Stejně sou vánoce přepěkný svátky a Silvestr je ještě lepší, protože tuhlečky s Farským půjdeme na krapet piva a náky to štamperle a povínšujeme se sousedama. A na novej rok bude k vobědu česnečka a ovar s křenem a možná, že bude půlka prasečí hlavy a eště z toho bude prejt s červeným zelím."

Spočnými vzpomínkami ukončili dva staří sousedé vánoční pohovor v takové spokojenosti, klidu a pohodě.

Josef Ďoubalík

JUBILANT.

7. prosince seděj u Landveru v hospodě strejce Floriján s Krupičkou. Dali si horkej punč protože venku merzne jen praští. V tom se vouteřou u šenkouny dvěře a kdo nejde dounitř jako Sternádek s Farským.

"Strejci, hde se tu hneska berete?" ptá se Floriján, dyž před tim honem vyndal fajfku z huby. "A že vás dva sem taky hneska čerti přinesli" vopáčil Sternádek dyš je venku takovej samec?" "To vite, lidi sou různě" prones strejce Krupička, "Je neděle, na vobrazouce nic kalýho, tak sme tudle s Florijánem vyšli na Vysokěj". "Pote si přisennouť pobít voba Kobyláky Floriján. Strejci přiselli, dali si taky něco krapet na voráti a zapálili fajfky. Za chvíli je pro čmoud v šenkouně nebylo ani vidět. "Eslipak vite, hoši, že zrouna hneska 7. prosince má váš nejlepčí známej Jozeu Ďoubaliku, co vostává v Liberci rounejch sedumdesát roku?", poudá Floriján. "Vine Sternádek s Farským sborově." Proto sme taky přišli, abysme to jako voslavili" pokračuje Sternádek" a popřáli mu do dalších roku honně kalýho zdraví a spokojenosti. Ať toho vo nás eště trochu ve Větrníku a Rozvoji naculí!" "Florijáne, vem ceduli a ušechno to jaksepatří sepiš. Jak sme se tu sešli a voslavili tu jeho sedumdesátku!" Ušichnuť štyry strejci vstali, přitukli si něčim kalym na jeho zdraví, ceduli podepsali a dali do redakce Větrníku.

Floriján, Sternádek, Krupička, Farskej

Vo strejcoj Florijánoj.

Kontumace.

Já vim. Von každej po tomle nedpisu bude hned mít před vočima nákyho uselzenýho Voříška s koškem na hubě. Ale pardón, jak poudal Vincek Macháčku, dyž leťal z hrušky. Tulle kontumaci taky znaj dobře ti co se proháněj u soudu v palagrafech. Voni tomu v týjejich hatmatiloe taky říkaj kontumačka. A vobnáší to, že dyž se třá žalovanej vomešká a nepřide ke stání, že to prošvihne. Takovýmu rozsudku se říká, žebyl vynešenej in kontumacian. Pánečku, to sem zdělanej, pánové, že? Tak tolle bylo potřá znát, abyste dál věděli co a jak.

Krupička měl jennou s dědkem Merklasovým nákej soud. Voč šlo, hdopak už ví a tak dělejme jakože nic. Nejhorší na tom bylo, že si nebyl kór istej v kramflekách, a tak nebylo dvakrát istý jak to dopanne. Von byl dědek v soudech honěnej a byl tam jako doma. Krupička se radil s Florijánem co je dělať, aby to neprojel a neměl vostudu a outraty k tomu. Strejce měl vo tom konturáciu nákej melhavej pojem, a tak poudá, že nejlepčí by bylo, dyby dědek zmeškal stání. No jo, ale jak. Zabit ho jeden nemuž. "Nech mě chvíli popřemejšlet," poudá strejce, a s fajfkou v hubě začal šámat po sennici. Za každým krokem vypustil vobláček dejmu, takže se dalo spočítat kolik jich našámal. A co by tak roztrouhal pověči bandoru, zastavil se a poudá: "Ráno mně přines vod Hladika kupce z Vysokýho pár homolovejch papíru" Tejdě abych zas dnešní mládeži vobjasnil co to byl homolovej papír. Tenkrát eště nabyl kostkovej cukr nýbrž homolovej, kerej kupec nejdrůu musel sekáčkem rozsekat na šupliku na menčí kousky. A tý homole byly balený v takovýh fajnovým silnějším papíře, po jenny straně černým, že byste si ho málem spletli se sverškovou kůžej na plyněrky. A toceví, byl neprůsvitnej. Krupička se teda na nic neptal a papír přines. Floriján zrouna měřil vokna. Tenkrát byly skoro u všech baráku nachlup stejny. "Budeš natírat?" poudá strejce. "I perdlajs, natírat", poudá Floriján a začal papír polle míry stříhat do kostky. Krupička jen věřal hlavou. "Di domu,

Krupičko, vo ničem nevíš, a neměj starost, nepřide." Krupička vertal hlavou celou cestu domu. Merklas měl, toceví, před soudem tuze neklinnou noc. Dočkolikráti za noc vstal, i firhanku povodchlípl, ale venku tma tmoucí. Tak zas leh až nakonec přece jen spaní přišlo. To jen čert nihdy nespí a přeci není vospalej. Dyž znovu vstal, tma furt jako vo půlnoci, poudá si: "Kolik vono muž asi bejť?" Posvítíl si na hodiny. "Enu praježišmarjá, já se nnes snad rána nedočkám. Teprová půlnoc. To abych zas leh." A co tak znova pousnul, tu chvíli strejc Floriján vopaterně vodšpenlival z jeho vokynek homolovej papír. Bylo pravý polenne.

Prokop Hásek.

Počasí ve Vysokém nad Jizerou v letošním listopadu.

Nejvyšší teplota/ maximum/ 8,7 C dne 8.11. Nejnižší teplota /minimum/ minus 12,5 C dne 24.11. Průměrná denní teplota v listopadu minus 0,2 C v loni plus 1,2 C. Celkové množství srážek za listopad 83,2 mm, v loni 132,1 mm. Počet dní se srážkami 24, z toho 10 dní se sněžením. Nejvíce srážek spadlo dne 21.11. 24,4 mm ve formě sněhu 32 cm. Sněhová pokrývka 15 dní, nejvyšší dne 23.11. 43 cm. Celken v listopadu napadlo 57 cm sněhu. Počet dní s mlhou 18. Bez slunečního svitu bylo 14 dní. Počet mrazových dnů/ kdy teploměr nevystoupil nad nulu/ bylo 8. Počet dní se silným větrem 3. Nejnižší relativní vlhkost 43%. Denní průměrná relativní vlhkost vzduchu nad 95% byla v 10ti dnech. První polovina listopadu byla velmi suchá s nadprůměrnými teplotami. Druhá polovina měsíce byla bohatá na srážky, většinou sněhové a se silnými mrazy.

K.P.

Městský národní výbor ve Vysokém nad Jizerou děkuje občanům, kteří nám pomáhali při plnění volebního programu, jak na úseku výstavby, tak i na úseku politickém a kulturním. Velký dík patří našim stálým brigádníkům na výstavbě mateřské školy, kteří obětavě za nepříznivého počasí dokončují práce, aby stavba byla řádně zazimována. Dále děkujeme všem, kteří se zúčastnili brigád vyhlášených NF a MěstNV při údržbě veřejných prostranství a zase hlavně při stavbě mateřské školy.

Přeji všem našim spoluobčanům u příležitosti vánočních svátku a vstupu do nového roku 1976 pevné zdraví a mnoho úspěchů v zaměstnání i v soukromém životě. Těšíme se na Vaši další spolupráci v roce 1976.

Předseda MěstNV: V. Kučera

Blahopřání.

7. prosince oslavil své životní jubileum - 60 let - vysocký rodák kapitán Karel Kopal. Za II. světové války bojoval v československém zahraničním odboji u 311 bombardovací perutě RAF, jako bojový letec. Našemu milému jubilantovi přejeme hodně pevné zdraví, ať ještě dlouhá léta užívá vysocké roubené chaloupky, které zůstal věren a kde často trávívá své volné chvíle. Za jeho válečné zásluhy v boji proti fašistickému Německu, patří náš krajaňský dík.

J.Ř.

N A R O Z E N I N Y .

- 4. prosince oslavil p. Augustin Stiller
- 7. prosince oslavil rodák p. Josef Ďoubalík v Liberci 70 let,
- 21. prosince oslaví pí. Anna Nesvadbová, roz. Jatšová 83 let,
- 25. prosince oslaví rodák p. Bohumil Turpiš v Liberci 82 let,

Dodatečně blahopřejeme rodačce pí Anně Ottové, roz. Škrabákové, která 23. srpna oslavila své sedmdesáté narozeniny v Martinicích.

Přejem hodně zdraví !

Ú M R T Í .

- 18. listopadu zemřela v Jilemnici profesorka Dagmar Dušková-Patzová ve věku 66 let,
- 23. května zemřel ve Sklenářicích p. Emil Kučera, častý návštěvník a příznivce Vlastivědného muzea ve Vysokém nad Jiz. ve věku 76 let.

Dodatečně mu věnujeme tuto vzpomínku. Zaměstnanci muzea.

- 5. prosince zemřela pí Božena Jatšová, roz. Bartoňová ve věku 64 let.

Čest jejich památce!

Odpovědná redaktorka M. Ďoubalíková, ilustrace O. Vodseďálek. Větrník vychází jednou měsíčně. Použité i nepoužité rukopisy se nevracejí, zakládají se do archivu Vl. muzea. Zprávy do Větrníku zasílejte nejpozději do 10. každého měsíce do Vl. muzea ve Vysokém nad Jizerou. Řídí redakční rada, cena 1,- Kčs, celoroční předplatné včetně poštovného 25,- Kčs.